

Η ΔΙΑΠΑΙΔΑΓΩΓΗΣΗ ΤΗΣ ΚΑΜΕΡΟΝ ΠΟΣΤ - THE MISEDUCATION OF CAMERON POST

Σκηνοθεσία: Ντέζιρε Ακαβάν
Σενάριο: Ντέζιρε Ακαβάν, Τσεσίλια Φρουτζιουέλε
Ηθοποιοί: Κλόι Γκρέις Μόρετς, Τζον Γκάλαγκερ Τζ.,
Σάσα Λέιν, Φόρεστ Γκούντλακ,
Τζένιφερ Ίλι, Κουίν Σέφαντ.

Φωτογραφία: Άσλι Κόννορ
Μοντάζ: Σάρα Σο
Μουσική: Τζούλιαν Γουας
Χώρα: Η.Π.Α. (Έγχρωμη)
Διάρκεια: 91'

Πρώτη προβολή: 8.15 μ.μ.
Δεύτερη προβολή: 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

4 Βραβεία:
-LesGaiCineMad, Madrid International LGBT Film Festival 2018, Βραβείο Επιτροπής.
-Sundance Film Festival 2018, Μέγα Βραβείο της Επιτροπής
-Valladolid International Film Festival 2018, 2 Βραβεία: Καλύτερης Ταινίας, Νέων Κριτών.
-8 Υποψηφιότητες

Μια γκέι ορφανή έφηβη εξαναγκάζεται από τη συντηρητική θεία της να εισαχθεί σε θρησκευτικό ίδρυμα για να υποβληθεί σε «θεραπεία ομοφυλοφιλικής μετατροπής».

Μια επίκαιρη, αιχμηρή καταγγελία της διαχρονικής καταπίεσης των ομοφυλοφίλων και ταυτόχρονα μια αισιόδοξη ιστορία ενηλικίωσης δοσμένη με ειλικρίνεια και τρυφερότητα.

Μελαγχολική, ευαίσθητη αλλά και κατά στιγμές αρκετά γνώριμη, η «Διαπαιδαγώγηση της Κάμερον Ποστ» κοιτάει διακριτικά αλλά με κατανόηση τους ήρωές της στο ταξίδι μετά από μια επώδυνη και απότομη ενηλικίωση. **Μεγάλο Βραβείο της Επιτροπής στο Φεστιβάλ του Σάντανς.**

Σε μια εποχή που η προκατάληψη, ο αποκλεισμός και η βία εις βάρος των ομοφυλοφίλων βρίσκουν πρόσφορο έδαφος, από τις πολιτείες των ΗΠΑ έως τις γειτονίες της Αθήνας, έρχεται η δεύτερη ταινία της ταλαντούχας Ντεζιρέ Ακαβάν («Appropriate Behavior») να αναμετρηθεί εκ νέου με την διαχρονική καταπίεση της μη αποδεκτής σεξουαλικότητας. Εδώ η Νεοϋορκέζα σκηνοθέτις εμπνέεται από το ομότιτλο βιβλίο της Έμιλι Ντάνφορντ και συνυπογράφει με τη Σεσίλια Φρουγκιουέλε το σενάριο ενός προσγειωμένου, αλλά πολιτικά αιχμηρού και καίριου φιλμ, το οποίο απέσπασε το μεγάλο βραβείο της επιτροπής στο Φεστιβάλ Σάντανς.

Ηρωίδα του μια ομοφυλόφιλη ορφανή έφηβη, την οποία αναγκάζει η συντηρητική θεία της να εισαχθεί σε θρησκευτικό ίδρυμα για «θεραπεία ομοφυλοφιλικής μετατροπής». Η Ακαβάν φροντίζει με το λιτό, ντοκιμαντερίστικο ύφος της να αναδείξει το θρησκόληπτο παραλογισμό που επικρατεί στο εν λόγω κέντρο, όπου η ομοφυλοφιλία αντιμετωπίζεται ως «σύγχυση φύλου», ενώ η «περίθαλψη» θυμίζει εκείνη ενός κέντρου αποτοξίνωσης. Σε αυτό το περιβάλλον, όπου οι έγκλειστοι μαθαίνουν να μισούν τον εαυτό τους και ουσιαστικά

υποβάλλονται σε... επαναπρογραμματισμό, ξεκινά η περιπέτεια της ηρωίδας.

Μια ερμηνευτικά ώριμη Κλόι Γκρέις Μόρετζ μεταλλάσσεται στην πορεία της ταινίας, καθώς περνάει από τη μη αποδοχή της σεξουαλικότητάς της στην πλήρη απελευθέρωση και την δική της επανάσταση. Με μια ειλικρινή, mainstream απλότητα, η Ακαβάν όσο καταγγελτικά τοποθετείται απέναντι στις αγκυλώσεις της θρησκείας τόσο τρυφερά αντιμετωπίζει τα συναισθηματικά αδιέξοδα της απότομης ενηλικίωσης της ηρωίδας. **Η ζεστή καρδιά της ταινίας και η διεισδυτική ματιά της χαρίζουν μια φωτεινή στιγμή στο σύγχρονο queer σινεμά.**

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΝΤΕΑΣ-ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά κάποιον τρόπο, η «Διαπαιδαγώγηση της Κάμερον Ποστ» δεν είναι μια τυπική ταινία ενηλικίωσης αλλά μια ταινία που αφορά την επόμενη ακριβώς στιγμή, προσταθώντας να εξερευνήσει αυτό που συμβαίνει λίγο μετά την απότομη μετάβαση από την ασφάλεια του σπιτιού σε έναν καινούριο, όχι απαραίτητα ενήλικο αλλά σίγουρα επώδυνο κόσμο.

Για αυτό και η Ντέζιρε Ακαβάν, διασκευάζοντας το ομώνυμο βιβλίο της Εμίλι Μ. Ντάνφορθ, επικεντρώνεται κυρίως στις τελευταίες 200 σελίδες της αφήγησης, όταν η ηρωίδα της βρίσκεται ήδη αντιμετώπιση με την «θεραπεία» της. Για την Ακαβάν, αυτό που έχει σημασία δεν είναι το γεγονός που οδήγησε την Κάμερον στην «Υπόσχεση του Θεού», όπως ονομάζεται το αμφίβολης αποτελεσματικότητας κέντρο ηθικού επαναπροσδιορισμού στο οποίο καταλήγει, αλλά εκείνες οι εσωτερικές διεργασίες που την αναγκάζουν να επεξεργαστεί την ανάγκη της προσαρμογής, για πρώτη φορά παραδόξως μέσα σε ένα ζωντανό σύνολο ανθρώπων που της μοιάζει.

Η ίδια βρέθηκε εκεί όταν ο φίλος της την έπιασε στα πράσα με μία συμμαθήτριά της στο πίσω κάθισμα ενός αυτοκινήτου τη βραδιά του σχολικού χορού. Αυτό την οδήγησε άμεσα σε ένα κέντρο «απο-ομοφυλοποίησης», όπου η πειθαρχία, οι αυστηρές μέθοδοι και τα τραγούδια Χριστιανικής Ροκ υπόσχονται να την «θεραπεύσουν» ακριβώς όπως συνέβη και με τον Ρικ, τον δάσκαλο και οδηγό τους, ο οποίος τραγουδάει μαζί τους εμψυχωτικά χριστιανικά τραγούδια ενώ το βράδυ περιπολεί τα δωμάτιά τους ελέγχοντας με τον φακό αν όλα είναι υπό έλεγχο. Υπήρξε και εκείνος «άρρωστος» μέχρι την στιγμή που δύο τύποι, όπως αναφέρει ο ίδιος, μπήκαν στο γκέι μπαρ όπου βρισκόταν και τον οδήγησαν στο σωστό δρόμο.

Αυτή η ελλειπτική περιγραφή, η οποία υπονοεί ένα μεγαλύτερο σκοτάδι πίσω από την κάθε λέξη, είναι και χαρακτηριστικό ολόκληρης της αφηγηματικής προσέγγισης της Ακαβάν, η οποία αποφασίζει να επικεντρωθεί κυρίως στις μικρές στιγμές για να περιγράψει ύπουλα αλλά με σαφήνεια το τι ακριβώς συμβαίνει στη νέα πραγματικότητα των ηρώων της. «Δε μας χτυπούν» λέει χαρακτηριστικά η Κάμερον κάποια στιγμή. Όμως η Ακαβάν έχει ήδη φροντίσει να δείξει ότι αυτό δεν είναι το πιο σημαντικό και ότι υπάρχει μια άλλη βία, περισσότερο εσωτερικής, που κινδυνεύει να ωθήσει στα άκρα τους πρωταγωνιστές της.

Φυσικά ο τρόπος που δομεί την ιστορία της, με τα επιμέρους ανάλαφρα επεισόδια και το απαραίτητο δραματικό ιντερλούδιο, δεν είναι καινοτόμος. Αυτή είναι μια τεχνική που ο ανεξάρτητος αμερικάνικος κινηματογράφος έχει χρησιμοποιήσει κατά κόρον, παραπέμποντας κυρίως στο σινεμά του Τζον Χιούζ και στην κατανόηση με την οποία περιβάλλει τους «απόκληρους» του. **Η «Διαπαιδαγώγηση της Κάμερον Ποστ» δεν είναι μια ταινία που αφορά την ομοφυλοφιλία αλλά ένα φιλμ στο οποίο η διαφορετικότητα τιμωρείται.** Μπορεί η ταινία να διαδραματίζεται στις αρχές της δεκαετίας του 1990, ευνοώντας την αίσθηση απομόνωσης με την απουσία των κινητών τηλεφώνων και του ευρέως διαδεδομένου ίντερνετ, όμως υπάρχει κάτι απρόσμενα επίκαιρο στην όλη αφήγηση. Η «Καλή Αμερική» μοιάζει να βρίσκει συνεχώς εχθρούς και το ψυχρό χαμόγελο της «βοήθειας» μοιάζει να είναι το πιο ισχυρό της όπλο.

Απέναντι σε αυτό το **υποκριτικό και άκρως επικίνδυνο προσωπείο** (το οποίο αναδεικνύει εξαιρετικά Τζένιφερ Ελ), η Ακαβάν στρατολογεί τα πρόσωπα των πρωταγωνιστών της. Η Κλόι Γκρέις Μόρετζ αναδεικνύει με εκφραστικότητα τις σιωπές της, η Σάσα Λέιν (μετά το απόβλητο στη χώρα μας «American Honey») μεταφέρει μέσα από το βλέμμα της την ευελιξία της δικής της αντίστασης και ο Φόρεστ Γκούντλακ μετατρέπει κάθε μικρό του χαμόγελο σε μια μικρή νίκη. Η «Διαπαιδαγώγηση της Κάμερον Ποστ» δεν αφορά τον μεγάλο πόλεμο αλλά την κάθε επιμέρους **μάχη** και αυτό το αναδεικνύει με αμεσότητα και ευαισθησία, όσο στέκεται δίπλα σε κάθε νέα μέρα των ηρώων της.

Ακόμα κι όταν δεν καταφέρνει να ξεφύγει από τα κλισέ, η ταινία της Ακαβάν δε χάνει ποτέ την λεπτότητά της, κι ως κινδυνεύει κατά στιγμές να αποδειχθεί λιγότερο ενδοσκοπική από όσο θα χρειαζόταν. Ορισμένα επεισόδια της αφήγησης παραείναι γνωρίμα για να της προσδώσουν αιχμή ή να προσφέρουν κάποια ουσιαστική έκπληξη, όμως αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι η «Διαπαιδαγώγηση της Κάμερον Ποστ» κοιτάει στα μάτια τον πυρήνα της ιστορίας της, αποκαλύπτοντας με ανησυχία τους κινδύνους του αύριο, πίσω από την αιθέρια διεύθυνση φωτογραφίας που προσδίδει μια επίφαση σπασμένης αθωότητας στους ήρωες της ιστορίας. Στην ουσία, η ταινία μοιράζεται περισσότερα κοινά παρά διαφορές με την «Παρείσφρηση» του Σπάικ Λι, μια ακόμα ταινία (σύγχρονης) εποχής που εξερευνά καίρια τις παρούσες κοινωνικές συνθήκες με αφορμή μια ματιά στο παρελθόν. Μόνο που η ταινία της Ακαβάν δεν φωνάζει, ούτε φαίνεται να στοχεύει σε μια δραστική αλλαγή. Αρκεί ένα τραγούδι και ένα ακούμπημα του κεφαλιού στον ώμο για να δοθεί το έναυσμα – και η επιτυχία – της αλλαγής.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

DESIREE AKHAVAN

H Desiree Akhavan είναι Ηθοποιός, Σεναριογράφος και Σκηνοθέτης, γεννήθηκε το 1984 στη Νέα Υόρκη.

Φιλμογραφία: 2018 The Bisexual (TV Series-6 episodes), 2018 Η Διαπαιδαγώγηση της Κάμερον Ποστ, 2014 Appropriate Behavior, 2010-2012 The Slope (TV Series short-16 episodes), 2010 Nose Job (Short).